

OBSAH :

KOMUNÁLNE VOĽBY :
Slovensko sa červená
Dušan Sloboda

ŠTUDENTSKÁ ESEJ :
Vláda, na ktorú sa teším
Radovan Potočár

VLÁDA A VODA :
Slovenská vodná obamiada
Radovan Kazda

SLOVENSKO SA ČERVENÁ Dušan Sloboda

Máme za sebou šieste komunálne voľby od pádu totality. Komunálne voľby 2010 sú zároveň siedmymi voľbami v poradí od parlamentných volieb 2006 počnúc, v ktorých dosiahnutý výsledok do značnej miery oprávňuje stranu SMER vyhlasať sa za ich víťaza.

Hoci účasť vo voľbách ostala tesne pod úrovňou 50% oprávnených voličov, nejde o žiadnu pohromu. Oproti prvým slobodným voľbám do samosprávy v roku 1990 je toto číslo nižšie len o necelých 15%, pričom prepád záujmu o parlamentné voľby za rovnaké obdobie bol viac než dvojnásobný.

Účasť a manipulácie

Účasť v tohtoročných komunálnych voľbách bola nepatrne vyššia než pri predošlých komunálnych voľbách a neprejavil sa ani syndróm únavy z volieb. Voľby do samosprávy obcí pritom zavŕšili volebnú žatvu, ktorá začala v roku 2009 dvojkolovými prezidentskými voľbami nasledovanými v krátkom slede voľbami do europarlamentu, čiastočne dvojkolovými župnými voľbami a zlomovými parlamentnými voľbami v júni 2010. Vrcholný záťažový test účasti však možno čakať v nasledujúcich komunálnych voľbách koncom roka 2014. Ukončí sa nimi totiž supervolebný rok, kedy v priebehu dvanástich mesiacov na Slovensku prebehne všetkých päť druhov volieb.

Aj v týchto voľbách sme boli svedkami porušovania hlúpeho moratória, čoraz viac rozširujúceho sa kupovania (najmä rómskych) hlasov a manipulácie s výsledkami pri sčítavaní hlasov v okrskových volebných komisiách. Na desiatky podozrení z volebných podvodov si bude musieť posvietiť ústavný súd a už vopred hlási, že v zákonných lehotách zrejme nerozhodne vždy. Aj v týchto voľbách nemohli využiť svoje právo občania, ktorí boli v čase ich konania mimo miesta trvalého bydliska, či už na Slovensku alebo v zahraničí. Aj tieto voľby boli výkrikom, voči ktorému boli naši zákonodarcovia roky hluchí. Potreba prijať jednotný volebný kódex tak kričí naďalej.

Nezáujem v krajine poslancov

Aj v týchto voľbách sa našli obce, v ktorých nik nemal záujem kandidovať na post starostu a opustené ostanú i niektoré poslanske stoličky. O potrebe komunálnej reformy sa však napriek tomu nahlas veľmi nehovorí.

Napriek horekovaniu o kríze a výpadkoch príjmov, len v máloktovej samospráve siahli poslanci po možnosti znížiť svoj počet a redukovať i týmto krokom výdavky. Naďalej nás v 2926 samosprávach bude zastupovať viac než 21 tisíc komunálnych poslancov. Aký to rozdiel oproti populačne i rozlohou porovnateľnému Dánsku, v ktorom si občania na jeseň 2009 zvolili do 98 municipalít približne 2500 poslancov.

Pravica by sa mala červená tiež – ale od hanby

Nezávislí straníci: vľavo v bok

Fiasko pravice zďaleka nedemonštruje len očakávaná prehra v súboji o post primátora hlavného mesta. Naopak, nebyť tej, koalície v meste na modrom Dunaji by mohli byť so spoločným postupom a výsledkom spokojné. Z jedenástich slovenských miest s počtom obyvateľov nad 50 tisíc je primátorom jediný člen pravicovej strany, a to Vladimír Butko (KDH) v Trnave.

Nepochybne je úspechom, že v Banskej Bystrici bola prelomená dlhoročná tradícia ľavicových primátorov, a to vďaka last minute pravicovej svadby z rozumu, z ktorej profitoval nestranník Peter Gogola. Naopak, z neschopnosti dohody „vražarských“ pravicárov vyšiel triumf Richarda Rašího a biznisplánu SMERu s košickým Mostom i Hídom. K fenoménu Pavla Hagyarího, ktorý v Prešove opäť získal viac hlasov než všetci jeho konkurenti dohromady, pribudol i nezávislý Richard Rybníček, ktorý rázne sčeril páchnuce trenčianske vody.

Viacerí poslanci NR SR zo SMERu budú zároveň v regiónoch vo funkciách primátorov posilňovať pozície strany pred ďalšími voľbami. Slovenský volič vidí a verí v sľubovaný lokálpatriotský klientelizmus, ktorý takéto zdvojenie môže mestu priniesť. Straty pozícií ĽS-HZDS a SNS v prospech SMERu sú v prípade Mečiarovej strany posledným klincom. V prípade, že si do rakvy v blízkej dobe ľahne i rozhádaná SNS, SMER môže síce ďalej rásť, no časom by mohol ostať osamotený ako legendárny kôl v plote.

Pravica v najväčších mestách okrem Bratislavy prehrala i súboje o zastupiteľstvá, v ktorých budú prvé husle hrať SMER a tzv. nezávislí, medzi ktorými však zďaleka nebudeme len skupiny počestných občianskych kandidátov, ale i mnohých bývalých straníkov skrývajúci sa v novom módnom nezávislom šate.

Na hanbu

Slovensko sa po komunálnych voľbách červená opäť o niečo viac. Pravica by sa však mala červená tiež. Nie rétorikou a podkladaním sa Ficovi, ale od hanby. Od hanby z neschopnosti dohodnúť sa na spoločných kandidátoch. Od hanby z neschopnosti ponúknuť pravicovým voličom takých kandidátov, ktorí by voličov oslovili a presvedčili, že na funkciu majú. A v neposlednom rade od hanby za divoké koalície a bratanie sa so SMERom, na vládnutie s ktorým sa nejedna z vládnych strán pripravuje.

Komunálne voľby boli v tomto zmysle len testom. Víťazom volieb je pán, ktorého hlas sa nápadne podobá na hlas na istej nahrávke o nekalom financovaní strany. Pán, ktorého napriek tomu časť našej pravice bez rozpakov legitimovala nielen spoluprácou s jeho stranou v komunálnych voľbách, ale i tým, že ho zvolila za podpredsedu parlamentu. Nedá sa kričať „chytte zlodeja“, keď si s ním a jeho kumpánmi zároveň podávate ruky.

Autor je analytik KI.

VLÁDA, NA KTORÚ SA TEŠÍM

Radovan Potočár

„Nie sme ako oni!“

„Koniec vlády jednej strany!“

„Nechceme násilie!“

V novembri 1989 boli moji rodičia tam. Na námestiach sa zhromažďovali tisíce, nahlas sa hovorilo to, o čom sa roky mlčalo – kto by sedel na internáte?

Keď sa však dnes rodičov opýtam na ich November '89, nepríde im na rozum ako prvé to, že skandovali heslá o láske a demokracii, že tlieskali „zakázaným“ ľuďom na tribúnach, že kľúčmi zvonili starému režimu. Do pamäte sa im najlepšie vpísal strach. Strach, že sa spoza rohu objavajú vodné delá, čo pred rokom spláchli svietielka veriacich. Strach, že o pár dní sa všetko otočí a zo školy sa môžu pobaliť domov. Strach, že ich vlastná krajina, z nich spraví nepriateľov štátu.

Základná metóda udržiavania moci totalitného režimu, strach, však zmeny zabrzdiť nedokázala. Komunisti moc stratili, zorganizovali sa slobodné voľby, federácia sa rozpadla. Pokrytecké heslá propagandy nahradil pátos ideálov revolúcie. A pečené holuby nikde!

Dve Slovenská

Od nežnej revolúcie prešlo už viac než 20 rokov, moji rodičia dospeli, zmúdreli a pomaly prišli na to, že čarovné prútky nejstávajú. Hoci November '89 nevyhnutne zmeny priniesol a ľudia odrazu mohli povystierať ohnuté chrbty, po štyridsiatich rokoch totality to nedokázal každý. Politické procesy vystriedali únosy prezidentských synov a zlaté roky mafie, krehký systém plánovania nahradila divoká privatizácia, štyridsaťročné manipulovanie volieb vymenilo kupovanie poslancov. A namiesto starých súdruhov nad nami stáli vlády ich pokrvných bratov narýchlo prezlečených do modernejších hábov.

Už dvadsať rokov u nás preto neexistuje reálny politický zápas. Zápas nápadov, politických filozofií a zaujímavých riešení. Dvadsať rokov sa naša politika zužuje na boj o prežitie, na boj medzi totálnou deštrukciou

(Mečiar, Slota, Lupták, Fico) a akou-takou víziou zajtrajška. Aj dvadsať rokov po konci totality sa tu bijú dve rôzne Slovenská – to „staré“, červené, ponavliekané do novučkých šiat a to „nové“, ktoré akoby ešte stále nevedelo, čo na seba obliecť.

Hoci to na niektorých ľudí môže pôsobiť stiesňujúco, ba dokonca ich to môže vyslovene frustrovať, od roku 1989 už nikto nemusí pritakávať ústrednému výboru. Myším podielikom sa na rozhodovaní a správe vecí verejných podieľa každý z nás. Napriek tomu za dve desaťročia našej demokracie to „nové“ Slovensko ešte nikdy nedokázalo získať rozhodujúcu prevahu. Slovanmi Ľubomíra Liptáka: „Zápas o krajec chleba, ktorý drží v ruke často práve panujúca vláda, podporuje rakovinu prispôsobivosti a oportunistu, jej prenikanie do najširších vrstiev.“

Keď som sa pred júnovými voľbami pýtal rodičov, či po tom dvadsaťročnom znechutení vôbec voliť pôjdu, obaja ma upokojili. Mamina dôrazne prikývla, nechce, aby za ňu rozhodovali iní. A otec, ten si na odpoveď požičal anekdotu Tomáša Janovica: „Pôjdem voliť, aby sa nevrátili časy, keď sa voliť muselo.“

Tak kedy?

Musím sa priznať, že v júni 2010 som po všetkých tých Mečiaroch a Ficoch zatúžil po ideálnej vláde. Náš politický a volebný systém predsa neuprednostňuje žiadnu zo strán, vzniku optimálnej vlády nebráni nič. Kedy však budeme mať dokonalú vládu? Keď dokonali voliči dajú väčšinu dokonalým politikom. Inak povedané – nikdy.

Je však celkom zbytočné snívať o dokonalnej vláde, ak na Slovensku nie sú samozrejmostou ani základné aspekty demokratického, zodpovedného a etického vládnutia. Na rozdiel od rokov totality platí, že vláda je len legitímnym obrazom toho, čo väčšina spoločnosti zvolila v slobodných voľbách. Kým sa my sami nenaučíme nekriviť chrbty a slobodne dýchať, vláda, pre ktorú by boli práva a slobody jednotlivca najvyššou hodnotou, nevznikne. A to „staré“ Slovensko bude mať ešte dlho hrôzostrašne navrch.

Dobrá vláda by mala ako najvyšší reprezentant „nového“ Slovenska začínať presne tam, kde to „staré“ Slovensko končí. V Novembri. Hodnotovým základom našej vlády by predsa malo byť práve to, o čom sa pred dvadsiatimi rokmi spievalo na námestiach. Mala by stáť presne na tých hodnotách, na ktorých komunistická vláda padla – na slobode a demokracii, na princípoch voľného trhu, na rešpektovaní práv každého človeka.

Príkladov vlád, ktoré taketo princípy dodržiavali, v našej histórii nie je veľa a preto ani dobrá slovenská vláda nemá mnoho vzorov, na ktoré by mohla nadviazať. Má si vziať príklad z vládnutia Tisa? Komunista Mečiara? Jediným obdobím, na ktoré naša vláda v hodnotovej orientácii nadviazať môže, je prvá republika Čechov a Slovákov. Iste, dá sa ukázať prstom na nerovné postavenie Slovákov, dá sa poukázať na českú nadradenosť alebo pražský centralizmus. Ale k čomu z našich dejín sa má vláda potom vlastne prihlásiť? K jánošíkovej tradícii? K „starým Slovákom“ a „kráľovi Svätoplukovi“?

Naša vláda bude dobrou len vtedy, ak si bude vážiť každého občana, ktorému má vládnúť, ak bude rešpektovať názory všetkých ľudí, ak bude dôsledne chrániť i práva svojich odporcov. Aj Aristoteles už pred viac ako 2300 rokmi múdro sformuloval princíp, že „základom demokratického štátu je sloboda.“

Moji rodičia v novembri 1989 mysleli na vodné delá a báli sa o svoje uplatnenie. Vedia, čo je to strach zo štátu. Ten pocit nechcem nikdy spoznať na vlastnej koži.

Malý dobrý štát

Na začiatku júna tohto roku sa povylievali rieky všade možne, dokonca i tam, kde o povodniach vedeli len z počutia. Jednou z obcí, ktoré boli postihnuté najviac a pritom so záplavami doposiaľ nemali žiadne skúsenosti, bol Hul v okrese Nové Zámky.

Moich starých rodičov z Hulu evakovali 2. júna a keď sa po nejakom čase vrátili, mali to šťastie, že svoj príbytok našli ako tak v poriadku. Iných obišla voda úplne, ďalším ublížila oveľa viac a v jednom prípade sa dokonca zrútil celý dom. Každý preto

KONZERVATÍVNY INŠTITÚT M. R. ŠTEFÁNKA OTVÁRA CYKLUS SEMINÁROV

AKADÉMIA KLASICKEJ EKONÓMIE 2011

AKÉ JE URČENÁ VŠETKÝM ZÁUJEMCOM O EKONÓMIU BEZ OHLADU NA VEK. UZÁVIERKA PRIHLÁŠOK: 10. JANUÁR 2011

Viac na www.ake.institute.sk

organizátor:

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
P. R. ŠTEFÁNKA
CONSERVATIVE
INSTITUTE

partner:

s podporou:

mediálny partner:

.týždeň

čakal, že po technike a vreciach s pieskom nastúpi rozumne nastavená pomoc vlády. Každý sa mylil.

Akčné nasadenie a silácke reči premiéra spočiatku Hulanom určite imponovali. Ale keď postupne vychádzalo na povrch, že cez rezervu premiéra sme sa poskladali na manikúru akejsi fitnessky a predvolebné ihriská po celom Slovensku, mojím starým rodičom prišlo zle. Právomoci a peniaze vlády boli zase raz degradované na lacný nástroj kampane kráľa marketingu v slovenskej politike. Príbeh rezervy premiéra a viacúčelových ihrísk snáď aspoň nejaký čas zostane dosť silným mementom.

Pri júnových povodniach nádherny vykryštalizoval jeden neveselý fakt. Vtedy, keď bolo štát odrazu veľmi treba, neprišiel. Na druhej strane však možno uviesť tisíce príkladov, keď zásahy štátu potrebné nie sú, no napriek tomu si štát pýta hlavné slovo.

Dobrá slovenská vláda by, pochopiteľne, mala garantovať právny poriadok v krajine, mala by do bodky naplňovať svoje demokratické funkcie a garantovať rovnosť šancí pre všetkých, ale zároveň je jej povinnosťou redukovať štát na nevyhnutné minimum. Jej vzorom by preto mohol byť, napríklad, futbalový rozhodca – jasne určiť pravidlá hry, dozeráť na ich dodržiavanie, ale do samotnej hry nijako nezasahovať.

Príkladov na to, že priveľa štátu v živote človeka škodí, je tak veľa, že po ne vôbec netreba chodiť k Orwellovi. Moji rodičia, podobne ako milióny ďalších ľudí, dobre vedia, aké to je žiť v štáte, kde sa ani lístok na strome nepohne, kým to neodklepne niekto „tam hore“. Dobre vedia, aké to je žiť v štáte, pred ktorým treba chodiť po kolečkách. Dobre vedia, aké to je žiť v režime, ktorého sa musia báť.

Po absurdity ekonomického plánovania, cenzúry a nezmyselných štátnych zásahov sa však ani dnes netreba vracáť do totality. Kupujete si niekedy v supermarkete uhorky či mrkvu? Európska komisia ešte donedávna komickým spôsobom regulovala vzhľad dvadsiatich šiestich druhov zeleniny a ovocia.

Dobrá slovenská vláda

Okresanie štátu, obmedzenie jeho zásahov a regulácii či zefektívnenie činnosti štátneho aparátu však ani zďaleka nie sú jedinými výzvami pre našu vládu. Dobrá slovenská vláda musí vo svojom programe prichádzať s konkrétnymi riešeniami a jas-

nou víziou toho, ako by mal štát postupovať tam, kde jeho zásahy jednoznačne treba.

Slovensko nepochybne potrebuje hlboké reformy v mnohých oblastiach. Recept na svoje choroby očakávajú naše nemocnice, súdy, či penzijný systém. Avšak informovať verejnosť o kľúčových zmenách vláda nemôže metódou pokus-omyl-omyl-omyl, ako sme toho svedkami dnes. „Cieľom zmien je ešte lepšie uchovať pôvodný poriadok,“ odkazuje nám Edmund Burke.

Každodennou realitou, s ktorou sa stretávam, je situácia v našom školstve. Nedá sa povedať, že by školstvo niekedy stálo v centre pozornosti politikov a s množstvom problémov sa školy trápili ešte predtým, ako pán Mikolaj prišiel s „mikoľajenou reformou“. Taký názov sa totiž ujal pre jeho pokus na našich školách.

Dvadsať rokov po konci totality sa tu bijú dve rôzne Slovenská – to „staré“, červené, ponavliekané do novučkých šiat a to „nové“, ktoré akoby ešte stále nevedelo, čo na seba obliecť

Učebnice. Chýbajú nám takmer všetky a dá sa povedať, že istí si môžeme byť len tými, ktoré nám rodičia musia kúpiť. Pritom by stačilo málo – otvoriť trh, obmedziť ministerské regulácie a nechať na školách, rodičoch a žiakoch, pre ktoré učebnice sa rozhodnú. A keď je ten trh pre vládu ideologicky naozaj neprípustný, aspoň tie nedostupné učebnice pre učiteľov a žiakov sprístupniť na internete.

Dalšou kapitolou sú názvy tried osemročných gymnázií. Namiesto septimy nás dnes volajú „siedma ó“, pretože latinským názvom vraj nikto nerozumie. Ja mám však skôr dojem, že nikto nerozumie, ako si môžu tí istí ľudia zamieňať účasť vo vláde s účasťou v zbojníckej skupine a zároveň hlásať kvetnaté heslá o národe a vlasti. Možno toto mohol bývalý pán minister verejnosti ozrejmiť.

A práve boj proti korupcii, rodinkárstvu a manipulácii verejných obstarávaní by mal byť dôkazom toho, že dobrá slovenská vláda

to so svojimi hodnotami myslí úprimne. Je prípustné, aby štát uvažoval na svojich občanov rozličné dane, z ich mzdy hltal vysoké odvody, potom za chrbtom vyzbierané peniaze rozdával kamarátom tých, ktorí sú aktuálne pri moci a zároveň si pýtal viac a viac, lebo jeho financie sú v zlej kondícii?

Každý dobrý gazda predsa vie, že na gazdovstve musí byť poriadok a aby prosperoval, dlhodobo žiť na dlh nemôže. Ak si raz požičia a nevie dlžobu splatiť, môže síce ešte chvíľu plátať starý dlh novým dlhom, ale skôr či neskôr sa jeho hospodárstvo jednoducho zrúti. To isté musí mať na zreteli aj slovenská vláda. Možno je lákavé uveriť, že trojpercentný deficit je dobrý kompromis brucha a peňaženky, ale dlhodobo nemôže vládu uspokojovať ani ten. Cieľom zodpovednej vlády nemôže byť len spokojnosť verejnej mienky. Cieľom zodpovednej vlády musí byť vyrovnaný štátny rozpočet.

Hovorí sa, že mladá generácia zvyčajne len veľmi málo rozumie dobe, v ktorej žili jej rodičia. Ani ja a moji rovesníci si dnes celkom nevieme predstaviť, ako mohol štát plánovať množstvo výroby a určovať ceny tovarov, nechápeme, prečo sa dali mandarínky zohnať len dva razy v roku, prečo sa inak hovorilo doma a inak na verejnosti, nerozumieme, prečo naši rodičia snívajú o výlete do Viedne ako o ceste na Mesiac.

Som presvedčený, že po dvadsiatich rokoch naša krajina na dobrú vládu má. Ak raz ďalšie generácie nebudú chápať, čo za požiadavky sme to v roku 2010 na dobrú vládu kládli, ak nebudú rozumieť tomu, ako sme mohli snívajúť o vláde, čo si váži práva a slobody každého človeka, rozumne hospodári a rešpektuje slobodný trh, bude to znamenať jedno. Slovensko sa dobrej vlády konečne dočkalo.

Autor je študent Gymnázia Andreja Vrábla v Leviciach.

Esej sa umiestnila na 1. mieste v rámci súťaže Študentská esej 2010 na tému Čo očakávam od slovenskej vlády?, ktorú vyhlásil KI. Mediálnym partnerom súťaže je týždenník .týždeň. Hlavným partnerom a sponzorom súťaže je spoločnosť Gratex International, a. s. a internetový obchod Realshop. Partnerom a sponzorom súťaže je Ing. Tibor Takáč, GEOPLÁN–Rožňava, s. r. o.

Všetky ocenené eseje sú zverejnené na www.konzervativizmus.sk.

Pozývame Vás na prednášku v rámci Conservative Economic Quarterly Lecture Series

13. JANUÁR 2011 V BRATISLAVE | 14. JANUÁR 2011 V BANSKEJ BYSTRICI

KAPITALIZMUS A RODINA

STEVEN HORWITZ

/PROFESOR EKONÓMIE, ST. LAWRENCE UNIVERSITY/

Organizátor:
KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. ŠTEFÁNKA
CONSERVATIVE
INSTITUTE

Hlavní
partneri:

PENTA
INVESTMENTS

NADÁCIA
M. R. ŠTEFÁNKA

Partneri:
CROWNE PLAZA
HOTEL

Mediální
partneri:

TREND .týždeň

REACT

Viac informácií na www.konzervativizmus.sk

SLOVENSKÁ VODNÁ OBAMIÁDA

Radovan Kazda

Iveta Radičovej nemožno uprieť záujem o životné prostredie, ale aj ak by sme jej environmentálne aktivity preklepávali ako viedenskú šnicľu, pravicová štvaca z nej veru nevykvapne.

Doménu pravice totiž nezvykne byť environmentálny populizmus. Právica máva obvykle prísnejší postoj k plytvaniu výdavkami. Šetrenie, to je pre vznešených otepľovačov, verejnozáujmistov a hlásateľov globálnej kataklyzmy príliš prízemná téma.

Stačí sa pozrieť do susedného Česka. Tam získala pravicová ODS envi-rorezort a ich minister sa rozhodol, že prestane pod nálepkou ochrany prírody vyhadzovať peniaze na nezmysly typu „nechajme Šumavu zožrať lyko-žrútom“. Zdá sa, že je zatiaľ úspešný, lebo to podnietilo prezidenta Klauša, aby po štrnástich rokoch navštívil ministerstvo a pána ministra za šetrenie verejne pochválil.

Naša pani premiérka má však na celú vec zjavne iný názor a niet pochybností, že jej inšpiráciou je súčasný americký prezident. Barack Obama napríklad prekonal svetový rekord vo vymenovávaní nových splnomocnencov pre nové témy. Úlohou splnomocnencov je poberať plat a nezavádzať úradníkom v práci, čím vytvárajú dojem, že pán prezident je múdry a o problém sa zaujíma. Jedným z týchto šťastlivcov bol nedávno aj istý pán Van Jones, splnomocnenec pre Obamovu agendu zelených pracovných miest (green jobs czar). Ten si však svoje teplé miesto dlho neužil, nakoľko sa ukázalo, že disponuje vskutku originálnymi názormi a okrem toho, že blahorečí komunizmus a africký nacionalizmus, stihol i obviniť americkú vládu zo zosnovania teroristických útokov z 9/11.

Iveta Radičová sa k agende green jobs verejne prihlásila na decembrovej konferencii Voda pre ozdravenie klímy. Tú zorganizoval splnomocnenec

vlády Martin Kováč, ktorý sa má zaoberať najmä otázkou povodní. Na konferencii vystúpil samozrejme aj Michal Kravčík, blízky spolupracovník pána splnomocnenca v tejto oblasti a priateľ Ivety Radičovej.

Michal Kravčík je známy environmentálny aktivista, ktorý, podobne ako Van Jones, vyniká „originálnymi“ názormi. Napríklad popiera názory vedcov na príčiny globálneho otepľovania, teda oboch táborov, alarmistov i skeptikov. Kravčík má vlastnú teóriu, v rámci ktorej stvoril novú terminológiu a prezentuje svoj výklad fyzikálnych javov.

Za globálne otepľovanie vraj môže človek, avšak nie produkciou skleníkových plynov, ale tým, že nezadržiava vodu v pôde. Tým vraj spôsobuje i povodne a preto navrhuje viacero spôsobov, akými vodu v krajine na nejaký čas zadržať. Práve tieto opatrenia sú podstatou návrhu manažmentu povodí, ktorý predložil premiérkin splnomocnenec a nedávno ho schválila vláda.

Vládny dokument nešetrí číslami a len v otázke vytvorenia green jobs (rozumej: fiktívnych pracovných miest, ktoré vláda vytvorí tým, že zamlčí počet miest, ktoré v tom dôsledku inde nebudú vytvorené či zaniknú) strieľa až k sume 30 tisíc. Celý program by mal perspektívne stroviť až jednu miliardu eur.

Kravčíkove návrhy protipovodňových opatrení sú našťastie menej originálne. Ich problém je v tom, že v praxi sa veľmi nepresadili. Ich protipovodňový účinok je dosť nestabilný a na jednotku investície rizikovo drahý, napríklad i preto, že zaberá poľnohospodársku pôdu.

Výsledkom lomozu tak bude len taká malá slovenská obamiáda: málo dobrej muziky za veľa peňazí.

Autor je analytik KI.

UDIALO SA:

1) Dňa 24. novembra 2010 organizoval KI v Pálffyho paláci v Bratislave ďalší diskusný konzervatívny klub. Na tému **Aký je a čo prináša prvý rozpočet Radičovej vlády?** spolu diskutovali štátny tajomník ministerstva financií Vladimír Tvaroška, analytik VOLKSBANK Vladimír Vaňo a ekonóm KI Peter Gonda. Viac na webstránke KI v sekcii KONZERVATÍVNE KLUBY.

2) Dňa 29. novembra 2010 organizoval KI v hoteli Devín v Bratislave konferenciu pod názvom **Možnosti a limity hodnotovo orien-**

tovanej zahraničnej politiky. Na konferencii v dvoch paneloch s príspevkami vystúpili Ivan Kuhn, František Šebej, Milan Nič, Ivo Samson, Nora Beňáková, Andrea Cox, Ján Mihálik, Marian Gabriel a Svetozár Gavora. Viac na webstránke KI v sekcii KONFERENCIE.

3) Dňa 30. novembra 2010 sa konalo slávnostné ukončenie tretieho ročníka cyklu seminárov **Akadémie klasickej ekonómie (AKE)**, ktorý organizuje KI v partnerstve s Vysokou školou manažmentu. Viac sa dozviete na ake.institute.sk.

4) V novembri 2010 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: Peter Gonda, Radovan Kazda a Dušan Sloboda.

Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekciách ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. STEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE

Do nového roka opäť so starými dobrými „konzervami“!